

тали. Навърно вашият мъж е останал като мене, отъ предпазливостъ, у нѣкои познати.

Неговиятъ гласъ бѣше суровъ, когато говорѣше за другитѣ и неочаквано ставаше ласкавъ и мекъ, когато ставаше дума за нейния мъжъ. Тя не го поглеждаше, но усѣщаше, че той не сема очитѣ си отъ нея. Стоеше изтрѣпнала — насреща госпожа Здравева ѝ се усмихваше. Едва сега забеляза, че домакинята бѣше облѣчена съвсемъ леко, съ нейната копринена рокля за приеми. Тая жена бѣше руса, свежа съ силно начервени устни, ржцетѣ ѝ бѣха голи, и тя, подъ замъглената отъ абажура свѣтлина, изглеждаше неприлично сладна.

Стана. Не ѝ се стоеше вече въ тая стая. Отъ нейната забърканостъ, точно въ тоя мигъ, изплава едно енергично чувство. Спомни си думитѣ на господина и почти грубо повтори:

— Кои наричате луди?

Стори ѝ се, че нейниятъ мъжъ е оскърбенъ и съ неочаквана пламеностъ, задъ която се криеше любовъ и отчаяние, заговори:

— Тѣзи ли, които жертвуватъ живота си тая нощъ? Вие сте писателъ. Много добре. И наричате луди тѣзи, които сж идеалисти и герои?

Говорѣше за множеството, а мислѣше само за съпруга си. Той бѣше идеалистъ и герой. Собственитѣ ѝ думи я разчувствуваха и внезапната пламеностъ се стопи въ неутешима скръбъ. Очитѣ ѝ се напълниха съ сълзи, поиска да си трѣгне, но не